

Πώς αναπτύσσεται μια αρμονική σχέση ανάμεσα στο ανδρόγυνο (Α΄ μέρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος](#)

Λεμεσού Αθανάσιος

Απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ομιλίας

Η προσπάθειά μας ως Εκκλησία είναι να δούμε τον άνθρωπο στην ουσία του προβλήματός του. Γιατί διαλύεται η οικογένεια; Γιατί υπάρχει αυτό το πρόβλημα; Όταν κανείς ερευνήσει τα πράγματα, θα δει πολύ εύκολα και πολύ γρήγορα, ότι στον τόπο μας το πρόβλημα έγκειται κυρίως και πρωτίστως σ' ένα μεγάλο παράγοντα. Κι ο μεγάλος αυτός παράγοντας είναι η αδυναμία της επικοινωνίας.

Δυστυχώς στον τόπο μας δε μαθαίνουμε να επικοινωνούμε σωστά. Αυτό το πράγμα το διαπίστωσα στη συνέχεια και στην αγωγή στα σχολεία μας, τόσο στα μικρά παιδιά όσο και στα μεγαλύτερα. Είδα ότι όντως αρχίζει από πολύ νωρίς αυτή η έλλειψη σε μας και μεγαλώνοντας φέρνει δυστυχώς τους καρπούς της. Μαθαίνουμε από μικρά παιδιά να πηγαίνουμε στο σχολείο, να γίνουμε μορφωμένοι άνθρωποι, καλοί άνθρωποι και να μιλούμε σωστά και καλά. Μας το' λεγαν κι οι

γιαγιάδες μας: “Να μάθεις να μιλάς καλά. Να συμπεριφέρεσαι καλά. Να λες καλά λόγια. Να είσαι ευγενικός”. Μαθαίνουμε πράγματι στο σχολείο να μιλούμε καλά, ευγενικά, στον πληθυντικό, όλα αυτά τα απαραίτητα.

Όμως ξεχάσαμε ότι η επικοινωνία δεν είναι μόνο να μιλάς καλά. Το σημαντικότερο της επικοινωνίας είναι να ακούς καλά. Κι αυτό το πράγμα, ποτέ κανένας δε μας το δίδαξε. Ενώ στον πολιτισμό μας, τον Ελληνορθόδοξο, το έχουμε. Αν διαβάσουμε κείμενα και αρχαίων Ελλήνων, άλλα και Πατέρων της Εκκλησίας και σύγχρονων ασκητών Πατέρων, θα δούμε τεράστια προσοχή των Πατέρων στο πώς ακούς τον άλλο άνθρωπο.

Αν διαβάσουμε π.χ. ένα κείμενο του Αγίου Νικόδημου του Αγιορείτου, που έζησε τον 17ο-18ο αιώνα, στο Άγιο Όρος, βλέπουμε να μιλά εκεί στον πνευματικό και να του αναφέρει, ένας ασκητής ερημίτης, το πώς θα ακούει τον άλλο άνθρωπο. Πώς θα κάθεται στην καρέκλα. Πώς θα τον κοιτάζει. Πώς θα τον αντιμετωπίζει. Ακόμη και τι κινήσεις θα κάνει αυτός στο πρόσωπο του. Του λέει να προσέξει πάρα πολύ, να μην κάνει κινήσεις οι οποίες μπορεί να φέρουν τον άλλο άνθρωπο σε δύσκολη θέση. Ακόμα και πως να αναπνέει ο πνευματικός, την ώρα που ακούει τον άλλο άνθρωπο. Βλέπει κανείς μια θαυμαστή σοφία μέσα από την εμπειρία της Παράδοσης μας, στο πώς επικοινωνείς με τον άλλο άνθρωπο, που δυστυχώς στον αιώνα μας το χάσαμε. Μάθαμε μόνο να μιλάμε. Δεν έχουμε μάθει να ακούμε ποτέ.

Φέρνοντας λοιπόν ανθρώπους που έχουν προβλήματα να μιλήσουμε, γονείς που είναι εν διαστάσει και ταλαιπωρούνται και ταλαιπωρούν και την οικογένεια τους κι έχουν όλη την καλή διάθεση να ζήσουν όμορφα και αρμονικά, βλέπει κανείς αμέσως, αυτή την αδυναμία των ανθρώπων να ακούσει ο ένας τον άλλο άνθρωπο. Λένε ταυτόχρονα και οι δύο τα δικά τους, σαν μια κασέτα που τη βάζεις στο μαγνητόφωνο κι επαναλαμβάνει όλα τα επιχειρήματα, τα υπέρ και τα κατά, για τον εαυτό του. Το ίδιο και ο άλλος άνθρωπος. Είναι όπως δύο μαγνητόφωνα θαυμάσια, τα όποια αποδίδουν όμορφα το τι περιέχει μέσα η μαγνητοταινία. Αλλά δύο μαγνητόφωνα δεν μπορεί ποτέ να συνεννοηθούν μεταξύ τους. Απλώς λέει το καθένα αυτά που έχει μέσα του. Έτσι λοιπόν είναι και δύο άνθρωποι οι οποίοι, ο καθένας βλέπει τα δικά του, άλλα δεν μπορούν να ακούσουν ο ένας τον άλλο.

Λέει κανείς: “Καλά, αυτή είναι μια θλιβερή διαπίστωση, μια πραγματικότητα. Τι κάνουμε όμως;” Αυτή την πραγματικότητα την επιβεβαιώνει το γεγονός ότι βλέποντας αυτά όλα τα ανδρόγυνα, όντως σας ομολογώ από την προσωπική επαφή που έχω και την πείρα, ότι το 90% των γάμων δε διαλύονται λόγω τρίτων προσώπων ή τουλάχιστον η πρωτογενής αιτία δεν είναι τα τρίτα πρόσωπα. Το αν θα υπάρξει άλλο πρόσωπο στη σχέση έρχεται αργότερα. Το πρώτο ρήγμα, η πρώτη

κρούση είναι στο γεγονός ότι οι άνθρωποι, ο καθένας για δικούς του και δικαιολογημένους λόγους, κλείνεται στον εαυτό του.

Αυτό, από την πείρα μας, το είδαμε να επαναλαμβάνεται σχεδόν πάντοτε. Ο άντρας να πέφτει με τα μούτρα στη δουλειά, να κάνει μια, δύο και τρεις εργασίες για να ανταποκριθεί φιλότιμα και αξιέπαινα στις ανάγκες της οικογενείας του, τις οικονομικές, των δανείων του, των σπιτιών που έχτισε, του αυτοκινήτου ή ό,τι άλλο. Να δουλεύει από το πρωί μέχρι το βράδυ, να εξουθενώνεται κυριολεκτικά. Το ίδιο και η σύζυγος. Αλλά το αποτέλεσμα είναι, ερχόμενοι και οι δύο στο σπίτι, να είναι τόσο κουρασμένοι και τόσο φορτισμένοι που, όχι μόνο δε μπορούν να επικοινωνήσουν, άλλα δυστυχώς αφήνουν τον εαυτό τους να βγάλει όλη εκείνη την κούραση, όλη την ψυχοσωματική κόπωση, ο ένας επάνω στον άλλο. Όταν έχουν και παιδιά θεωρούν αρκετό το ότι: “Είμαι καλός πατέρας. Είμαι καλή μητέρα. Κάνω τα πάντα για το σπίτι μου, για τα παιδιά μου. Να μην τους λείπει τίποτα. Να μην στερηθούν κάτι. Να μην αισθανθούν ότι έχουν κάποια έλλειψη”.

Αλλά τελικά, το κυριότερο που έχουν ανάγκη τα παιδιά μας, τη μεταξύ των γονέων αρμονία, δεν τη δίδουμε. Ξέρετε πολύ καλά όλοι σας, είστε γονείς και το ξέρετε, ότι τα παιδιά μας έχουν βαθύτατη αίσθηση, έχουν βαθιά διαίσθηση, δε μπορούμε να τους ξεγελάσουμε.

Μπορεί να μην τσακωνόμαστε ή να μη λέμε λόγια μπροστά στα μωρά. Το μωρό όμως καταλαβαίνει μέσα του τι συμβαίνει. Ακόμα και τα βρέφη. Εγώ δε θέλω να αφήνω βρέφη να τα έχουν οι γονείς τους στην αγκαλιά τους την ώρα που εξομολογούνται. Γιατί βλέπω ότι το βρέφος, την ώρα που οι γονείς εξομολογούνται, συμμετέχει σ' αυτά που λέει ο γονιός του.

Μπορεί να είναι τριών, πέντε, οχτώ, εννιά μηνών και δεν καταλαβαίνει. Όμως όταν η μάνα, κρατώντας το βρέφος στην αγκαλιά της, διηγείται κάτι το θλιβερό ή κλαίει ή είναι αναστατωμένη απ' αυτά τα οποία λέει, βλέπεις το βρέφος να αναστατώνεται. Βλέπει τη μητέρα του με εκείνο το ύφος το εναγώνιο, το γεμάτο ερωτήματα και αναστατώνεται. Λέω στη μητέρα: “Μη φέρεις το μωρό μαζί σου”. “Μα δεν θα καταλάβει, είναι μωρό”. Καταλαβαίνει το μωρό. Καταλάβαινε και πριν το γεννήσεις. Καταλάβαινε και όταν ήταν έμβρυο, καταλάβαινε από τότε που ήταν μες στην κοιλιά της μάνας του. Το έχει αποδείξει σήμερα η Επιστήμη, ότι έχουμε ακόμη και “ψυχολογία του εμβρύου”. Δηλαδή και το έμβρυο δέχεται τα ερεθίσματα και την κατάσταση του τι συμβαίνει γύρω του, μες στο σπίτι του, με τους γονείς του. Καταλαβαίνουν τα παιδιά. Έχουν αισθήσεις, έχουν διαισθήσεις μέσα τους, που καταλαβαίνουν. Έτσι λοιπόν δε μπορούμε να κρυφτούμε.

Συνεχίζεται

Πηγή: isagiatriadlos.com